

Gökyüzü Gamlı Bugün

— Mecit Aktürk · 10 Eylül 2013

Karalara bürünmüş, gökyüzü gamlı bugün
Dokunsalar, bulutlar, ha taşı ha taşacak.
"Eylül" diyor takvimler; Ağustos hayli üzgün
Mevsim artık sonbahar; ne var bunda şaşacak?

Güneş perdeyi çekmiş, çekilmiş öz yurduna
Sandukaya saklamış gözalan şûâsını
Karıncalar telaşlı, düşmüş kışın derdine
Kelebek son nefeste; bitirmiş duasını.

Kulak yırtan şimşekler pay ediyor semayı
Büyük homurtularla göğe sınır çiziyor.
Bülbüller sus-pus olmuş, unutmuş şakımayı
Koca köy meydanında bir tek çomar geziyor.

iç çekiyor ağaçlar, sert esen her rüzgârla
Yeşile vedâ etmiş, ağlıyor yaprak yaprak.
Ak saçlı ihtiyarlar ah ediyor efkârla
Çağırıyor âdetâ, "gel" diye kara toprak!

Her sene bu mevsimde sessizce gelir hazan
Gezer bağı, bahçeyi; ezer târûmâr eder.
Sürülür ocaklara dert ile dolu kazan
An be an hüzün çöker, demini alır keder.

Kalp gözü açık kula yabancı değil konu
Tabiatın ölümü bir ibret sahnesidir.
Akleden ders çıkarır, acıklı bitmez sonu
Er-geç varılan mekân toprağın sinesidir.

Mecit AKTÜRK